

tyde, at det skulde være Bladets Mening, at en Venstreregning burde benytte provisoriske Finanslove; der har vist kun været sagt det aldeles ubestridelige, at en Venstreregning kan benytte dette Middel lige saa godt som en Højregering. Dette er jo aldeles utvivlsomt. Jeg for min Del — og jeg haaber, at jeg er i Overensstemmelse med mange her i Tinget — styr ikke at udtale, at jeg vilde anse det for aldeles fordømmeligt, om Mænd, der ere af min Mening; og som kom til Regeringen, vilde benytte provisoriske Finanslove. Jeg vilde anse det for et Forræderi mod de Ansættede, de hidtil have kæmpet for, og for et Misbrug af deres Myndighed, lige saa stort som det Misbrug, de tidligere havde paatlagt, og desuden som en Skade tilføjet det danske Demokrati. Men fordi det er min og forhaabentlig manges Mening, er der intet i Verden, der borger os for, at en Venstreregning vil undlade, naar Begivenhederne førte det med sig, at benytte dette efter vor Ansættelse aldeles forfæstelige Middel. Thi saaledes som den forfatningsmæssige Tilstand er, eksisterer jo dette Kampmiddel, og det eksisterer da lige saa godt for en Venstreregning som for en Højregering; det kommer til at afhænge af Begivenhederne, om Landet føler Svøben af et saadant ondt Middel enten gennem en Højrehaand eller en Venstrehaand. Men er det da saadan, at dette Kampmiddel for et Parti, der er kommet til at regere, eksisterer baade for Højre og Venstre, baade for Landsting og for Folketing, saa er det slet ingen Magtforlægning, det gaar ud paa, naar det indsættes i et Grundlovsforslag, at dette Middel ikke mere skal eksistere; det er slaaet ud af Haanden saa vel paa den ene som paa den anden. Det maa anses som en Fordel ved det foreliggende Forslag, og det bør synes jeg, kunne berede Banen for det. — Som jeg nævnedes straks, er Forslagets Hovedbestemmelse af en negativ Bestaafenhed, og Hovedbestemmelsen er den tredje. Den første søger at oprette den Skade, som Højesteretsdommen af 15de Oktober 1886 anrettede paa den almindelige Lovgivningsvirksomhed ved at statuere, at foreslåelige Love vedblive at bestaa saavel naar et Lovforslag af samme Indhold, men indbragt ved privat Initiativ, forkastes af det ene Ting, som ogsaa naar den efter Lovens Aldomst paafølgende Rigsdagssamling sluttet, uden at den foreslåelige Lov er bleven stadfæstet eller vedtagen. Dette gør § 1 i Grundlovsforslaget en Ende paa, men det vedrører jo ikke særlig Finansloven. § 2 giver Regeringen en Forbudsord om, hvad den skal foretage, hvis det Tidspunkt nærmer sig, da en ordinær Finanslov

ikke kommer til Veje; men Finanslovsforbudsord foreligger jo først naar der hverken er en ordinær Finanslov eller midlertidig Bevilling, og § 2 handler saaledes ikke om en Finanslovsforbudsord. § 3 giver en Besvarelse af Konfliktspørgsmaalet; men den er kun negativ. Denne negative Besvarelse er midlertidig god, og Begrænsningen skal, haaber jeg, berede Forslaget Veje til Bearbejdelse Udvalget og under Forhandlingen med de andre Partier, med Regeringen og med det andet Ting. Jeg kan ikke andet end der slutte med, som jeg begyndte, at udtale en oprigtig Tilfredshed med, at den høje Regering vil deltage, jeg maa forstaa paa Grundlag af det foreliggende Forslag, i et Grundlovsarbejde for at finde en Løsning af de Spørgsmaal, som fremkomme ved Finanslovsforbudsord.

Wiinblad: De Betæneligheder, jeg har ved det foreliggende Forslag, ere naturligvis af noget anden Art end den højtcerede Konseilspræsidents og det ærede Medlems for Kjøbenhavns Ake Valgfreds (Scharling) — ganske selvfølgelig. Den første Betænelighed, jeg har ved, at dette Forslag er blevet fremlagt her, er den, at det forekommer mig, at Forslagsstillerne derved i alt Fald indirekte give Højre Ret i, at den Grundlov, hvorunder vi leve, har hjemlet den Politik som Højre har ført. Det forekommer mig, at dette, at Forslaget til en Forandring af Grundloven fremsættes fra Venstres Side, ligesom antyder, at det har været noget i den bestaaende Grundlov, der har hjemlet Provisoriepolitikken. Befolkningen maa let saa den Tanke, at hvis den bestaaende Grundlov var saa god, som Oppositionen altid har sagt, at den var, hvis det virkelig var saaledes, at Venstre over for Højre havde den bestaaende Grundlovs Ord og Mænd paa sin Side, havde der ikke været nogen Grund for Venstre til at fremsætte et saadant Forslag til Forandring af denne Grundlov, og jeg frygter for, at det Forslag som her foreligger, vil undergrave, vil bidrage til at undergrave Folkets Tillid til, at det under hele Kampen har haft Retten paa sin Side; jeg frygter for, at det vil bidrage til at undergrave Folkets gode Tro paa, at det havde baade den moralske og juridiske Ret i de mange Aar, da det kæmpede mod Højre og Højres Provisoriepolitik. Det er altsaa en af de Betæneligheder, jeg har imod Forslaget, at det skal undergrave Velgerbefolkningens Selvtillid og gode Tro. Hvis Forslaget havde været af en noget anden Natur, hvis det havde haft til Hensigt at vise Landstinget hen til den mere underord-